

Sygn. akt I CZ 97/07

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Gerard Bieniek

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie z wniosku J.Ż.

przy uczestnictwie Miasta W.

o stwierdzenie nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 sierpnia 2007 r.,

zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 lutego 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W sprawie o nabycie spadku z wniosku J.Ż. została wniesiona apelacja od postanowienia z 30.X.2006 r. z opłatą w kwocie 50 zł. Sąd Okręgowy odrzucił ją na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. gdyż w tym czasie obowiązywała już opłata w kwocie 100 zł, a środek odwoławczy wnosił zawodowy pełnomocnik (adwokat).

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca zarzuca błędną wykładnię art. 149 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. (dalej: u.k.s.c. 2005) w zakresie wyrażenia „sąd danej instancji”, a ponadto wskazuje, że wnioskodawczyni nie odwołała pełnomocnictwa udzielonego 7 czerwca 2005 r. małżonkowi K.Ż., któremu powinno być doręczone postanowienie z uzasadnieniem, tym bardziej, że w dniu doręczenia wnioskodawczyni nie miała innego pełnomocnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

W zakresie wykładni art. 149 u.k.s.c. 2005 skarżąca nie przedstawiła argumentacji usprawiedliwiającej zapatrywanie, że nowa ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie miała zastosowania w sprawie. Tymczasem Sąd Najwyższy zagadnienie to rozważał wielokrotnie dokonując wykładni art. 149 u.k.s.c. 2005. Przykładowo można wskazać uchwałę z 22.11.2006 r., III CZP 86/06, LEX nr 197667 stwierdzającą, że do apelacji wniesionej od wyroku wydanego po wejściu w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) mają zastosowanie przepisy tej ustawy.

Również w uchwale z 24.01.2007 r., III CZP 124/06, OSNC 2007/6/91 wyjaśniono, że zakończenie postępowania w danej instancji - w rozumieniu art. 149 ust. 1 u.k.s.c. 2005 - następuje z chwilą wydania orzeczenia kończącego postępowanie w tej instancji. Skład Sądu Najwyższego rozpoznający zażalenie podziela to stanowisko i – jak wyżej stwierdzono - nie znajduje w zażaleniu podstawy do jego zakwestionowania.

Jeśli chodzi o zarzut niewłaściwego doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, należy uwzględnić regułę (przedstawioną w wyroku z 16 listopada 2004 r., I PK 36/04, OSNP 2005/12/176), iż doręczenie pisma

procesowego samej stronie, a nie ustanowionemu przez nią pełnomocnikowi, jest naruszeniem przepisów postępowania (art. 133 § 3 k.p.c.), którego wpływ na wynik sprawy i znaczenie dla możliwości obrony przez stronę jej praw, należy oceniać z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku.

W rozpoznawanej sprawie wnioszek o doręczenie sporządziła i wniosła bezpośrednio po ogłoszeniu postanowienia osobiście J.Ż., a 6 listopada 2006 r. przesłała przez pocztę ponowny wniosek, żądając doręczenia jej uzasadnienia na piśmie pod wskazany adres.

W takim wypadku zadośćuczynienie wyraźnemu żądaniu strony (uczestnika postępowania) nie powoduje uchybienia art. 133 § 3 k.p.c. Sąd nie może dociekać nieujawnionych motywów takiego żądania strony, a zasadę doręczania pełnomocnikowi winien stosować zawsze, gdy nie została wyrażona odmienna wola strony.

Ostatecznym argumentem przy rozpoznawaniu zażalenia pozostaje jednak to, że wniesienia zażalenia podjął się zawodowy pełnomocnik i nie sprostał surowym wymaganiom zawartym w art. 130² § 3 k.p.c.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c. oddalił zażalenie.